

9 Temmuz 1997 (60/19967 679/869)

Bu davada Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 43. ve Divan İçtüzüğü A'nın ilgili hükümleri uyarınca Divan şu üyelerden oluşmuştur: R. Bernhardt(Başkan), Thor Vilhjalmsson, F. Gölcüklü, J. De Meyer, A. N. Loizou, G. Mifsud Bonnici, J. Makarczyk, B. Repik, P. Kuris, Mukayyit H. Petzold ve yardımcısı P. J. Mahoney

DAVANIN ESASI

I. Davanın Özel Koşulları

Baraj yapımından sorumlu olan Devlet Su İşleri, 6. Eylül-Ekim 1987'de, Kızılırmak Vadisi'nde Altinkaya hidro-elektrik barajını yapmak için Bayan Akkuş ve 1992 yılında ölen kocasına ait araziye istimlak etmiştir. Sinop'un Gökdoğan köyünde pirinç yetiştirilmek için kullanılan bu arazi ise halen sular altındadır.

Baraj yapım projesi sonucu yapılan kamulaştırmadan 3000 den fazla aile (toplam 17.000 kişi) etkilenmiştir.

7. Başvurucuya göre, Devlet Su İşleri tarafından görevlendirilen ve Ege Bilimsel Tarım Fakültesi tarafından sürdürülen bilimsel çalışma 1987'de arazinin değerini 3200 ila 3500 olarak tesbit etmesine karşın metrekare başına 800 - 850 TL arasında ödeme yapılmıştır.

8. Devlet Su İşleri uzmanlarından oluşan bir Komite, başvurunun arazisine 122.000 TL değer biçmiş ve bu miktar Bayan Akkuş'a kamulaştırma yapıldığında ödenmiştir.

9. Başvurucu, 12 Ekim 1987 tarihinde, Durağan Asliye Mahkemesi'ne tazminatın arttırılması ve ek kaybın hesaplanmasında enflasyon oranının göz önüne alınmasını isteyen bir başvuruda bulunmuştur. Mahkeme, 22 Haziran 1989 tarihinde, Bayan Akkuş'a 271. 039 TL ek tazminat ve kamulaştırma tarihi olan 4 Eylül 1987 tarihinden itibaren geçen süre için yıllık % 30 gecikme tazminatı ödenmesine karar vermiştir. Böylece toplam tazminat 393.039 TL olmuştur. Bayan Akkuş'a aynı zamanda 61.123 TL tutan mahkeme masraflarının da ödenmesi kararlaştırılmıştır.

10. Devlet Su İşleri hukuk yönünden dosyayı bir üst mahkeme olan Temyiz Mahkemesi'ne götürmüştür. Bayan Akkuş da, ek kaybın hesaplanmasında gecikmeye bağlı kanuni faizin değil, enflasyon oranına bağlı faizin hesaplanması isteğinin karara bağlanmasını Borçlar Kanunu'nun 105'inci maddesine dayandıran (aşağıda 14. paragrafa bakınız) bir karşıt başvuru yapmıştır. Temyiz Mahkemesi kararı tek celsede onaylamıştır.

11. Ek tazminat, Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na yapılan başvurudan 6 ay ve Temyiz Mahkemesi'nin kararından yaklaşık 17 ay sonra Şubat 1992'de ödenmiştir.

12. Bayan Akkuş halen ihtiyaçlarını karşılayan damadı ile birlikte yaşamaktadır.

II. İlgili İç Hukuk

13. 4 Aralık 1984 ve 3095 numaralı yasaya göre, vadesi geçmiş devlet borçlarının faizi, her

yıl için % 30 dur. Olay sırasında yıllık ortalama enflasyon faizi her yıl için % 70 ve devlete ödenecek olan borçların gecikme faizi oranı her ay için % 7 (yıllık % 84) idi. (89/14915 numaralı Bakanlar Kurulu Kararı ve Devlet Alacaklarının Tahsili Hakkındaki 6183 numaralı kanunun 51. Bölümü).

14. Olayın geçtiği tarihte Borçlar Kanununun ilgili 105. Maddesi şöyledir:

“Alacaklı tarafın uğradığı kayıp geçmiş günler faizini aştığı yerde ve borçlu, alacaklının hatalı olduğunu ispatlayamadığı zaman

kaybı karşılar.

Eğer ek kaybın değeri hemen belirlenebilirse, mahkeme esasına ilişkin karar verirken, zararın miktarı da kararlaştırabilir” diye şart koşar.

15. 3 Haziran 1991’de Temyiz Mahkemesi’nin Beşinci Hukuk Dairesi , kamulaştırma tazminatına ilişkin olarak şu kararı almıştır:

“Alacaklılar yaptırma başvurdukları zaman alacakları miktar ve faizini talep etme hakkına sahip oldukları için, başka bir şekilde tazminat talep edemezler, böylece enflasyon oranının yüksek olması esasına dayanarak alacaklının iddiasını kabul kararı, hatalı bulunmuştur”.

16. 23 Şubat 1994’de (Karar E: 1993/5-600, K: 1994/80) Temyiz Mahkemesi, aşağıdaki kararı almıştır:

“3095 numaralı kanun ülkedeki enflasyon oranı % 30’un çok üzerindeyken onaylandı ve yürürlüğe girdi. Bununla birlikte, kanun koyucunun gecikme için faiz oranını % 30 olarak tespit etmiş olmasını dikkate olmadan mevcut davada, mevduata verilecek faiz oranlarına dayanan hatalı bir esasa göre % 30’u aşan bir bileşik faiz oranına hükmetmek kanuna aykırı olurdu”.

KOMİSYON ÖNÜNDEKİ İŞLEMLER

17. Bayan Akkuş Komisyona 26 Ağustos 1991’de başvurmuştur. Bayan Akkuş, 1 No’lu Protokol’ün 1. Maddesine dayanarak; kamulaştırma için ek tazminat ödenmesinde, Su İşleri’nin gecikmesi sebebiyle mülkiyet hakkının ihlal edildiğinden şikayetçi olmuştur.

18. Komisyon, 10 Ocak 1994’de başvurunun kabul edilebilir olduğunu (no: 19263/92) açıklamıştır. Komisyonun 27 Şubat 1996 tarihli raporunda (31. Madde), 6’ya karşı 22 oyla 1 No’lu Protokolün 1. Maddesinin ihlal edildiği belirtilmiştir. Komisyon mütalaasının tam metni ve raporun içerdiği karşıt oylar, bu karara ek olarak sunulmuştur.

DİVAN’A SON SUNUŞLAR

19. Hükümet, dilekçesinde ilk sunuş olarak, Divan’dan, yapılan şikayete ilişkin olarak zaman bakımından yetkisiz olduğu, iç hukuk yollarının tamamen tüketilmediği ve davanın ispatlanmadığı gerekçesiyle davayı reddetmesini talep etmiştir.

I. HÜKÜMETİN İLK İTİRAZLARI

A. Zaman Bakımından Yetkisizlik İtirazı

20. Hükümet, Sözleşmenin 26. Maddesine dayanarak, Divan'ın, Bayan Akkuş'un başvurusunu incelemeye zaman bakımından yetkisiz olduğunu çünkü söz konusu başvuru zamanının, tazminatın başvurucuya ödendiği tarihte (Mart 1992) değil, Temyiz Mahkemesinin 17 Eylül 1990'da, Durağan Asliye Mahkemesinin 1989'da belirlediği faiz oranını onaylama kararını aldığı tarihte başladığını (yukarıdaki 10. Paragrafa bakınız) ileri sürmüştür. Başvurucu, bu kararın açıklanmasından beri etkilenmekteydi.

21. Divan, sadece ek tazminatın ödenmesine, başvurucunun uğradığı zararın ulusal yetkililerin gecikmesinden kaynaklandığına ve başvurucunun Temyiz Mahkemesinin nihai kararını vereceği zamana kadar böyle bir şikayette bulunamayacağına işaret eder. (bkz. yukarıda Paragraf 10)

Başvurucu, 26 Ağustos 1991'de zamanı gelip de henüz ödenmeyen tazminat konusunda Komisyona yaptığı başvurusu ile ilgili olarak, 26. Maddedeki ilgili hükümden memnun kalmıştır. Dolayısıyla bu ilk itiraz reddedilmelidir.

B. İç Hukuk Yollarının Tüketilmediği İddiası

22. Hükümetin ifadesine göre Bayan Akkuş, Sözleşmenin 26. Maddesinde öngörüldüğü üzere şikayetini Türk mahkemeleri önünde ileri sürmemiş ve Borçlar Hukukunun 105.maddesinde öne sürülen çareleri doğru bir şekilde tatbik etmesi de devlete ait çözümleri de tüketmemiştir (yukarıda 14. Paragrafa bakınız).

23. Mahkeme, yerleşik içtihatlarına göre, söz konusu devlet itirazını Komisyon önüne getirmesi halinde, itirazın doğası ve şartlar elverdikçe, ön bir itirazı göz önüne alacağı konusunu tekrarlamaktadır - prensipte, uygun olabilirlik konusu önceden incelenmektedir.

Komisyon temsilcisinin belirttiği üzere, şartların mevcut davada yerine getirilmediği dava dosyasından anlaşılmaktadır. Buna göre hükümetler, bu itiraza itimat etmekten vazgeçmişlerdir.

II. 1 NO'LU PROTOKOLÜN 1. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

24. Başvurucu, Türkiye'de yıllık enflasyon oranı % 70 olduğu zaman, arazisinin kamulaştırılmasını takiben kendisine ödenen ek tazminatın faizinin yetersiz olduğundan ve yetkililerin ilgili miktar için ödeme yapılmasında gecikildiğinden şikayet etmiştir. Bayan Akkuş'un itimat ettiği Protokol1, Madde 1'e göre:

“Her doğal ve meşru kişi mülkiyetinin tasarrufunda bulunma hakkına sahiptir. Uluslararası hukukun genel prensipleri ve içtüzükler için koşulların sağlanması halinde şartları yerine getiren konular ve kamu yararı hariç olmak üzere, hiç kimse bu haklardan mahrum bırakılamaz.

Ancak, önceki şartlar, genel menfaate göre mülk kullanımını kontrol etmek ve vergi ödemelerini kontrol altına almak veya diğer primler veya ceza gibi kanunları uygulamak hiç

bir şekilde devletin hakkını zayıflatmaz”.

Bayan Akkuş, tazminatı, arazisi kamulaştırıldığında veya Mahkeme duruşmaları başladığı zamanki değeriyle hesaplandığı için şikayetçi oldu (yukarıda 6. ve 9. paragraflara bakınız). Bayan Akkuş, enflasyon oranı yerine ek tazminatı, enflasyon oranı yerine ödenmeyen faizin kanuni oranını hesaplamak için Borçlar Kanunu'nun 105. Maddesini göz önüne almayı ve başvuruyu reddettiği için Temyiz Mahkemesi'ni eleştirdi. Bayan Akkuş ek tazminatın kendisine, duruşmalar başladıktan dört yıl, dört ay ve özellikle de Temyiz Mahkemesinin kararından 17 ay sonra, Şubat 1992 tarihinde ödendiğini belirtmiştir. Ancak 1980'den önce benzer davalarda ödeme en çok iki ay içinde yapılıyordu. Ayrıca, bayan Akkuş, geçen yıllarda enflasyonun etkisiyle istimlak tazminatı bedelini düşürmek için ödemedi farklı olarak bakılan ödeme müddetinin, idari bürokrasinin iyi niyetine bağlı olduğunu söylemiştir. Son olarak, bayan Akkuş, Türk hukukunun, devlet tarafından özel kişilere verilen borçların ışığında uygulama önlemleri alabilecek kurallara sahip olmayışından dolayı üzüldüğünü belirtmiştir.

25. Komisyon, başvurunun kaybının uzaması nedeniyle 1 No'lu Protokolün 1. Maddesinin ihlal edildiği sonucuna varmıştır. Komisyon, Bayan Akkuş'un 390.000TL aldığını tahmin etti ancak ulusal yetkililer, ek tazminatın ve gerçek ödemenin yapıldığı tarihten beri geçen 17 aylık süre içinde paranın değer kaybını hesaba katsalardı, Bayan Akkuş, yaklaşık olarak 594.000 TL alacaktı.

26. Hükümet buna karşı çıkmıştır. Yetkililer bayan Akkuş'a araziye sahip olmadan önce kendisine 122.000 TL ve arazinin değerini yeniden tayin etmek için dava muamelelerinden sonra da % 30 faiziyle birlikte 271.039 TL ek tazminat ödendiğini belirtmişlerdir (yukarıda 9. Paragrafa bakınız). Hatta, bu miktarlar hesaplanırken, enflasyonun dikkate alınmadığı farz edilirse, tazminat, istimlak edilen arazinin değeriyle oldukça orantılı olduğundan hükümet, mahkemenin içtihatlarına dayanan hukuka güvenmiştir. Protokol 1, Madde 1'de belirtilen şartlar tatmin ediciydi. Binlerce insanın menfaatinin söz konusu olduğu geniş ölçekli projelerin olduğu yerde durum özellikle böyleydi;devlet tam tazminat ödemeyi şart koşarken, bu gibi projelerin gerçekleşmesinde bunu engellerdi. Bundan başka, başvuru mevcut davanın, başvurunun kendi kararı, kendi riski olduğundan ve Borçlar Kanununun 105. Maddesi uyarınca kendisine avantaj sağlayacak bir imkan olmadığından “kişisel ve fazla bir yük” taşıdığını iddia edemez. Dahası, kendi avukatı bile günlük bir Türk gazetesinde yayınlanan bir makalede, değeri, değerlendirme komitesi ve mahkeme tarafından tayin edilerek kamulaştırılan belirli arazilerin değerlerinin piyasa fiyatından oldukça yüksek olduğunu kabul etmiştir.

Hükümet, son olarak, yaratıcı ve etkili kamu hizmetinin ayrılmaz bir parçası olan faiz oranlarının konulması ve uygulanmasında büyük kıymet bildirim hadlerine güvenmiştir. Devlete ödenmesi gereken yüksek faiz oranı, kamu hizmetinin bozulmaması ve vekaletin yerine getirilmesi konusunda kanun koyucu tarafından karara bağlanan dolaylı bir vergi oluşturmak için tasarlanmıştır.

27. Başvurunun şikayet ettiği gibi bir durum “mülkiyetinin kullanımından yararlanma hakkı vermek”le ilgilidir Mahkeme, genel menfaatlerin talebiyle, şahısların temel haklarının korunması zorunluluğu arasında hakça bir dengenin sürdürülüp sürdürülmediğini incelemek zorundadır; bu bağlamda, tazminatın ulusal kanunlar altında ödenebilirliği konusundaki şartlar ve kavramlar ve başvurunun davası sırasında gösterdiği tavır, gözönüne alınmak zorundadır (Lithgow ve Diğerleri-Birleşik Krallık konusundaki 8 Temmuz 1986 tarihli karar,

Seri: A no. 102, s. 50, & 1202'a bakınız).

28. Mahkeme, başlangıçta, bir hidro-elektrik santrali inşa etmek için arazisi istimlak edilen başvurucuya, kamulaştırma işlemi yapıldığında, tazminatın ödendiğine işaret etmiştir (yukarıda 8. Paragrafa bakınız). Durağan Asliye Mahkemesi, sonradan, bayan Akkuş'a istimlak tarihinden itibaren yıllık % 30 faiz oranıyla ek bir tazminat ödemiştir (yukarıda 9. Paragrafa bakınız).

Devlet Su İşleri uzmanlarının oluşturduğu bir komite tarafından yürütülen arazinin değerinin ölçülmesi işi ve ek tazminatın miktarının belirlenmesi, mahkemenin görevi değildir. Anlaşmazlığın alanı, kabul edilebilirlik konusundaki Komisyon kararı ile belirlenmiş ve kendisine yetkililer tarafından zamanında ödenmeyen tazminat yüzünden bayan Akkuş'un uğradığı iddia edilen zarara tesir etmiştir.

29. Bu bağlamda, mahkeme, uygun olmayan gecikmeler gibi tazminatın değerini düşürme ihtimali dahilinde olan değişik durumlara başvurmaksızın ödeme yaptığında, tazminatın miktarını azaltılabilme yetkisini önceden elinde tutmuştur (*gerekli değişiklikler yapılmış olarak* Stran Yunan Rafineleri ve Startis Andreadis - Yunanistan konusunda 9 Aralık 1994 tarihli karar, seri no. 301-B, s. 90, &82'a bakınız). Usule uygun olmayarak, istimlak için tazminat ödenmesindeki uzun gecikmeler, arazisi kamulaştırılan kişinin artan bir mali kayba sebep olmakta, özellikle bazı ülkelerde olduğu gibi paranın değer kaybı, kişiyi belirsiz bir konuma koymaktadır. Mahkeme, bu konuda devlete olan borçların, yıllık ödeme faizlerinin % 84 olduğu Türkiye'de borçluların borçlarını hemen ödemeleri cesaretlendirilmekte, yoksa devletin vergi ödeyen kişileri, eğer devlet ödeme yapamazsa ya da ödemelerde gecikme olursa, büyük bir kayba girmektedirler.

30. Mevcut davada ek tazminat başvurucuya, yıllık % 30 faizi ile birlikte, Türkiye'de enflasyonun yıllık % 70'e çıktığı ve Temyiz Mahkemesi kararından 17 ay sonra, Şubat 1992'de ödenmiştir.

En son olarak Temyiz Mahkemesi tarafından kararlaştırılan, başvurucunun tazminat miktarı ile gerçekte ödenen miktar arasındaki - sadece yetkililerin sebep olduğu - farklılık Bayan Akkuş'un arazisinin istimlak edilmesinden doğan zarardan başka ek bir zarara da uğramasına yol açmıştır.

31. Ulusal yetkililer, 17 aylık tazminat ödemesini sonraya bırakarak, tazminatın yetersizliğini göstermiş ve sonuçta mülkiyet hakkını korumak ile genel menfaatlerin gerekliliği arasındaki dengeyi bozmuşlardır.

Böylece, 1 No'lu Protokolün 1.Maddesi ihlal edilmiştir.

SÖZLEŞMENİN 50. MADDESİNİN UYGULANMASI

32. Sözleşmenin 50. Maddesine göre;

“Divanın Kararı, bir Yüksek Akid Tarafından adli makamları veya resmi bir makam

tarafından alınmış olan bir kararın veya vaz'edilmiş bulunan bir tedbirin işbu Sözleşmeden doğan mükellefiyetlere tamamen veya kısmen aykırı olduğunu beyan ederse ve eğer mezkur Akid Tarafın dahili mevzuatı bu kararın veya tedbirlerin neticelerini ancak kısmen izaleye müsaitse, Divan kararında, buna mahal varsa, hakkaniyete uygun bir surette mutazarrır tarafı tatmin eder”.

A. ZARAR

1. Maddi Zarar

33. Bayan Akkuş, maddi zarar olarak 50.000 ABD doları talep etmiştir. Bayan Akkuş'un 17 Eylül 1990 tarihindeki son sunuşuna göre, yıllık enflasyonun % 70 olduğu gözönüne alınsaydı, Temyiz Mahkemesinin ödeme yapılması için verdiği karar toplam 739.163 TL olurdu. Bayan Akkuş, ifadesinde, Şubat 1992'de kendisine ödenen 758.200 TL ile, ulusal yetkililerin esas ödemesi gerekenin yarısını ödendiklerini belirtmiştir.

34. Hükümet, iddiayı, başvurucunun sadece beşte birine sahip olduğu istimlak edilen tüm arazinin değerini aştığı için, tamamen na-münasip olarak telakki etti. Onlar aynı zamanda 1988-1992 yılları arasında Türkiye'deki yıllık ortalama enflasyon oranının % 61 olduğuna değinmişlerdir.

35. 17 Eylül 1990 yılında, Temyiz Mahkemesi, Durağan Asliye Mahkemesi'nin kararlarını onayladığını kaydeder. Asliye Mahkemesi, bayan Akkuş'a ek tazminat olarak 271.039 TL ve 4 Eylül 1987 yılından beri her yıl için % 30'dan ve kanuni giderler için de 61.123 TL (yukarıda 9. Paragrafa bakınız) ödenmesine karar vermişti. Temyiz Mahkemesi'nin karar gününde veya makbul bir süre içinde (mesela 3 ay içinde) başvuru, 576.097 TL almalıydı. Ancak ödeme Şubat 1992'de yapıldı (17 ay sonra). Bayan Akkuş, gerçekte mahkeme hesabına göre ortalama 772.276 TL aldı.

Yukarıda 30. ve 31. Paragraflarda varılan sonuçları göz önüne aldığımızda mahkeme, başvurucunun uğradığı kaybın Şubat 1992 yılında ödenen asıl miktarı ile son 14 ay içinde yıllık % 70 enflasyondan kaynaklanan değer kaybı ile hesaplandığında ortaya çıkan toplam 576.097 TL arasındaki farka eşit olduğunu göz önünde tutar. Bayan Akkuş'a yapılan ödeme sırasında ödenmesi gereken miktar 1.046.192 TL idi. Sonuç olarak, iddiasını döviz cinsi üzerinden formüle ettiğinden ve Hükümet buna karşı bir itirazda bulunmadığından, bayan Akkuş'ın zararı ortalama 273.916 TL veya 48 ABD dolarıdır.

36. Bu olaylarda, mahkeme, başvurucuya, tazminat olarak, ödeme günü Türk lirasına çevrilmek üzere, 48 ABD doları ödenmesini dikkate almıştır.

2. Manevi Tazminat

37. Bayan Akkuş, arazisinin kamulaştırma bedeli olarak aldığı tazminat yetersiz olduğundan durumunun son derece belirsiz olarak devam ettiğini iddia etti. O, sadece tüm geçim araçlarını, hatıralarını ve köyün ona sağladığı güvenli ortamı kaybetmekle kalmamış, aynı zamanda damadının evinde ve onun mali desteğine muhtaç kalmıştır ki, bu da Türk aile hayatında utanç verici bir durumdur. Bayan Akkuş, manevi zararının karşılanması için 50.000 ABD doları talep etti.

38. Hükümet ve Komisyon temsilcisi bir görüş bildirmez.

39. Mahkeme, başvuruçunun 1.000 ABD dolarına denk delen bir manevi zarara uğradığını göz önüne almıştır.

B. MASRAF VE ÜCRETLER

40. Bayan Akkuş, Sözleşme kurumları nezdinde ve Türkiye’de maruz kaldığı masraf ve harcamalar için 23.960 ABD doları talep etti.

41. Hükümet, miktarın belirli, uygun ve somut bir kanıta dayanmadığı iddiası konusunda bir cevap verdi.

42. İctihatlar için kurulan kriterler ışığında mahkeme başvuruçuya ulaşım ve geçim ücretleri olarak, kanuni yardım adı altında ödenmiş olan 8.968 FF düşülerek, ödeme gününde Türk lirası karşılığı toplam 5000 ABD doları ödenmesi gerektiğini iddia etti.

C. KANUNİ FAİZ

Mahkeme, miktar, Amerikan doları olarak ödendiğinden yıllık % 5 faizle ödeme yapmasının uygun olacağını düşünür.

BU SEBEPTEN DOLAYI DİVAN;

1. Hükümetin ön itirazlarını 1’e karşı 8 oyla reddeder.

2. 1 No’lu Protokolün 1. Maddesinin ihlal edildiğini 2’ye karşı 7 oyla kabul eder.

3. 2’ye karşı 7 oyla;

a. Savunma durumunda olan devletin üç ay içerisinde ödeme yapmasına; aşağıdaki miktarlar ödeme günündeki oranları hesap edilip Türk lirasına çevrilerek;

i) maddi zarar için 48 ABD doları tazminat

ii) manevi zarar için 1.000 ABD doları tazminat

iii) Masraflar ve harcamalar için, kanuni yardım olarak alınan 8968 FF düşülerek 5.000 ABD doları,

b. ABD doları olarak kararlaştırılan bu miktarlar yukarıda bahsi geçen 3 aylık sürenin bitiminden yerleşmeye kadar yıllık basit faiz oranı olan % 5 üzerinden hesap edilir.

4. Geriye kalan ve sadece memnuniyet için yapılan iddiaların oybirliği ile reddine karar verilmiştir.

İngilizce ve Fransızca olarak, Strasboug’da İnsan Hakları Binasında halk oturumuyla 9 Temmuz 1997 tarihinde

Rudolf Bernhardt

Başkan

Kayıt İçin

Paul Mahoney

Kayıt Yardımcısı

Sözleşmenin 51. Madde § 2 ve Bay Thor Vilhjalmsson'nun karşı oyu olan A Mahkemesinin kurallarından olan 53. Madde § 2 ile Bay Mifsud Bonnici bu karara eklenmiştir.

YARGIÇ MIFSUD BONNİCİ'NİN KATILDIĞI YARGIÇ THOR VILHJALMSSON'UN KARŞIOYU

Bu davada sorumlu devlet başvuruçuya parayı zamanında ödememiştir. Kanuni faiz oranı enflasyon oranından düşük olduğu için, Bayan Akkuş zarara uğramıştır. Enflasyon birçok ülkede ciddi bir sorun olmuştur ve olmaktadır ve hükümetler enflasyonla mücadeleleyi ekonomi politikalarının başlıca konusu olarak görmekte-dirler. İnsan hakları konusundaki kurallar bu mücadelede etkili bir yöntem değildir. Enflasyonun genel etkisi, ekonomik hayatı bir bütün olarak etkilemesi ve kişiler üzerindeki yansımasıdır, hatta sıkça ciddi olarak, seyrek bir biçimde, veya en azından bu davada olduğu gibi değil ama, sadece kendi fikrim olarak, kişisel ve özeldir.

DİPNOTLAR

Davanın numarası 60/1996/679/869'dur. İlk numara, ilgili yılda mahkemeye getirilen davalar listesindeki davanın yeridir (ikinci numara). Son iki numara, mahkemenin başından beri önüne getirilen davaların listesindeki yerini ve Komisyon'a sunulan benzeri başvurular arasındaki yerine işaret eder.

A Kuralları, 9 numaralı protokol yürürlüğe girmeden önce mahkemeye getirilen tüm davalara uygulanır (1 Ekim 1994) ve sonra da sadece bu protokol ile bağlı olmayan devletlere uygulanır. Onlar, sonradan birçok kez değiştirildiği üzere 1 Ocak 1983 tarihinde yürürlüğe giren kurallara benzer.

Kayıt memurunun notu: Pratik nedenler yüzünden bu ek, kararın basılmış şekliyle çıkacaktır (Hükümler ve Kararlar - 1997 Raporlarında), ancak Komisyon raporunun bir kopyası kayıt ofisinden sağlanabilir.